

N:o 8.

GÖTEBORG.
Joh. Olssons Efr. Boktr.
1913.

Aug. 1913

Äges af:
Svenska
Brandmanna-Förbundet.
Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgivare:
Öfverbrandmästare
ERIK BLOMGREN,
Göteborg. Tel. 10123 & 71

Prenumerationspris:
Kr. 2: 75 för år. Lösn. 25 öre.
Annonspriser:
I texten 1 kr., å andra platser 70
öre pr cm. och spalt

Efter fem år.

Fem år ha nu förflutit, sedan Svenska Brandmannaförbundet bildades, och vi ha nu att se tillbaka på denna tid — se tillbaka på huru förbundet arbetat, och i hvad mån det har lyckats infria de önskemål och förhoppningar, som knöto sig till detsamma. —

Förbundet bildades den 1—3 sept. 1908 i Göteborg.

Tack vare dåvarande brandchefen Tegnér's tillmötesgående och stora intresse för saken, kunde en hel del anordningar vidtagas, som i studieflyte voro af värde för ombuden.

Efter kongressens slut voro samtliga deltagare inbjudna på supé af Göteborgs Brandkårs Kamratförening.

Cheferna hedrade afslutningsfästen med sin närvaro och gjordes från deras sida det uttalandet, att den start, som nu gjorts, var ett "regn i rätt tid" och lofvade att fylla ett viktigt rum i den historia, som en gång komme att skrivas om brandväsendets utveckling i vårt land.

Ordföranden svarade härtill att om vi alltid finge röna sådan förståelse för det arbete som nu påbörjats, skulle förbundet utan tvifvel kunna göra en gagnande insats för vårt yrkes

utveckling. Vi skulle dock under alla förhållanden försöka att infria de förhoppningar, som ställts till detsamma.

Sedan dessa ord uttalades ha årssammanträden hållits i Gefle, Norrköping, Stockholm, Falun och Jönköping, och under **alla** dessa sammanträden har förbundet fått röna det bästa emottagande från såväl chefernas sida som från resp. kamratföreningar. Allt inom resp. kårer har ställts till sammanträdenas förfogande och större industriella anläggningar ha beredvilligt öppnat sina portar för mötesdeltagarnas.

Vid vår blick tillbaka på det gångna halfdeceniet, skymta vi endast de varmaste sympatier från de platser, där förbundet haft förmånen att hålla sina årsmöten.

I detta sammanhang bör inte underlätas att omnämna det emottagande, som senaste sammanträdet i Jönköping fick genom "Allmänna Brand".

Alla ombuden och så många af Jönköpings brandkårs befäl och manskap, som kunde vara ifrån, voro inbjudna på supé af nämnda bolag, och dessutom höll dess inspektör, Ing. Granelli, irstruktiva föredrag om, "brandskydd och brandskyddsanordningar".

Svenska Brandmannaförbundets nuvarande och förutvarande styrelseledamöter.

Brandförmannen Arvid Svensson, Örebro, sekr.

Brandförmannen HJ. Cederholm, Stockholm.

Brandförmannen A. J. Nordmark, Lysekil.

Brandmannen Adolf Edberg, Stockholm, f. d. sekr.

Brandmüst. o. vice brandchefen P. A. Nilsson, Karlskrona.

Överbrandmästaren Klaes L. Carlsson, Göteborg, ordförande.

Brandmüst. o. vice brandchefen Aug. Wiberg, Södertälje, v. ordf.

Brandmüst. o. vice brandchefen Reinhold Reinecke, Gefle, kassör.

Brandförmannen HJ. Forsberg, Söderhamn, f. d. sekr.

f. d. Brandmästaren K. Johansson, Allingsås.

Brandförmannen C. F. Wallin, Göteborg.

Det är för oss, då vi nu blicka tillbaka på dessa fem år, en angenäm plikt, att till alla dem med hvilka förbundet kommit i beröring under sina årsmöten, få uttala ett hjärtligt tack för allt tillmötesgående, för all visad förståelse och för alla gjorda uppoffringar.

Som detta nummer af vår tidning kommer att tillställas samtliga brandkärer inom vårt land, äfven dem som ännu icke äro anslutna till förbundet och således mindre känna detsamma, vilja vi något närmare angifva förbundets hufvudlinier.

Förbundet utgör en opolitisk sammanslutning af föreningar, innefattande brandmän inom Sverige, och dessutom af enskilda medlemmar, såväl aktiva som passiva.

Förbundet äsytfr att åstadkomma en gagnande samverkan i alla en brandman berörande frågor, befordra dess yrkes speiella utveckling, samt att hos myndigheter, korporationer och i allmänhet utåt representera detsamma samt skydda och främja gemensamma intressen.

Förbundet arbetar för höjandet af brandmannens teoretiska och praktiska yrkesutbildning samt för att väcka och befordra intresset för fark- och allmänbildning.

Med "brandman" menas här en hvar, som har eldstäckning och därtill hörande som yrke, oberoende af grad. —

De medel vi ha till förfogande för att nå dessa mål äro: klokt och målmedvetet arbete.

I krig, har det sagts, fordras tre ting, nämligen: pengar, pengar och åter pengar.

I vårt förbund fordras också tre ting och dessa heta: arbete, arbete och åter arbete.

Det fordras arbete för bibringande af upplysning inåt och utåt, för yrkesutbildning och för skapande af mera intresse för brandväsendet.

I detta arbete utgör denna tidning ett viktigt led, i det densamma är det sammanhållande organet emellan de öfver hela landet spridda medlemmarne.

På denna förbundets högtidsdag vilja vi därfor uttala ett varmt erkännande till redaktören för det oförtrutna och oegennyttiga arbete, han nedlagt och nedlägger för att hålla detta organ vid verksam lif!

Ett varmt tack riktas dessutom till alla förbundets medlemmar och gynnare, för hvars och ens insats, gjord för att gagna!

Förbundets första styrelse hade följande sammansättning:

Ordförande: öfverbrandmästaren Klaes L. Carlsson, Göteborg; vice ordförande: brandmästaren och vice brandchefen Aug. Wiberg, Södertälje; sekreterare: brandkarlen Adolf Edberg, Stockholm; kassör: brandsergeanten Reinh. Reinecke, Gefle; ledamöter: brandmästaren K. Johansson, Alingsås, brandsergeanten P. A. Nilsson, Norrköping, brandförmännen C. F. Wallin, Göteborg och Hj. Cederholm, Stockholm.

Förbundets nuvarande styrelse består af följande personer:

Ordförande: öfverbrandmästaren Klaes L. Carlsson, Göteborg; vice ordförande: brandmästaren och vice brandchefen Aug. Wiberg, Södertälje; sekreterare: brandförmännen Arvid Svensson, Örebro; kassör: brandmästaren och vice brandchefen Reinhold Reinecke, Gefle; ledamöter: brandmästaren och vice brandchefen P. A. Nilsson, Karlskrona, brandkarlen Adolf Edberg, Stockh., brandförmännen Hj. Cederholm, Stockh. och A. J. Nordmark, Lysekil.

Under mellantiden har brandförmännen Hj. Forsberg, Söderhamn, tillhört förbundsstyrelsen.

Som af ofvanstående framgår har styrelsen hela tiden haft samma majoritet och samarbetet har varit det allra bästa.

Sammanhållningen har äfven, i stort sett, inom hela förbundet varit mycket god, och full förståelse har alltid varit rådande emellan medlemmarne och styrelsen.

Det är denna förståelse och detta odelade förtroende, som gjort, att vi nu med tillfredställelse kunna blicka tillbaka på de gångna åren.

Det finns ju personer, som gå med på hvad som hälst — inte för sakens skull, hvilken de aldrig förstätt — utan för kittlingen uli att vara bemärkta. Att dessa personer gå, är alltid en vinst.

Det är åter andra, som af missförstånd eller otålighet ha lämnat förbundet.

Detta visar att det fordras upplysning inåt. Förbundet har nämligen att **bryta mark** och därtill bunden sådan man måste **alltid** räkna med samma gång: rödja upp och odla — och detta bit för bit.

Detta är den **naturliga** gången, arbetssam, men den enda, som någonsin har frambragt "fruktbart land".

Förbundet har för afsikt att allt fortfarande hålla sig på den inslagna vägen.

De närmast på dagordningen stående stora frågorna äro:

Anordnandet af en brandmästareskola och en inspekterande myndighet för hela landets brandväsende.

Båda frågorna äro af synnerligen stor vikt, och alla som arbeta för brandväsendets utveckling i rätt riktning böra skänka dessa frågors lösning sitt kraftigaste bistånd.

Så ha vi stipendiefonden, hvilken kommer att tagas i bruk under nästa år.

Afsikten med densamma är att till dem, som äro lämpliga och som gjort sig särskildt förtjänta därpå, utdela resestipendier för att de vid någon brandkår, inom eller utom landet, må sättas i tillfälle att studera någon viss gren af yrket.

På samma gång som fonden gör det möjligt för en del personer att förkofra sig i sina yrkeskunskaper, är den äfven afsedd att sporra vederbörande i sträfvandena att göra sig förtjänta af den utmärkelse som ett stipendium innebär.

Fonden har alltså ett dubbelt syfte, först att inom resp. kårer sporra medlemmarna till att göra sig förtjänta af ett stipendium och sedan att genom dettas erhållande sättas i tillfälle att få företaga en studieresa.

"Kunskap är makt", så äfven här. Genom kunskap gifves brandmannen makt och förmåga att bättre sköta sin plats och såmedelst bättre tjäna det samhälle, som betalar honom hans lön.

Stipendiefonden bör därför på alla sätt omhuldas och understödjas, ty den är på sitt sätt ett icke oviktigt led i brandväsendets utveckling i rätt riktning

Skulle därför någon, med öfverflöd af detta livets goda, få se dessa rader, en person som söker ett tillfälle att genom andra — då hans eller hennes krafter svika — fortsätta ett allmännyttigt arbete, tänk då på Svenska Brandmannaförbundets stipendiefond!

Fordra gärna att sökanden på ett synnerligen förtjänstfullt sätt skall ha gjort sig bemärkt i sitt arbete. Det skall ändå alltid finnas sökande, och dessa skola sedan utan tvifvel blifva till heder för den kår de tillhöra och för vårt land.

Fem år ha gått, och då vi se tillbaka på desamma kunna vi göra det med glädje och tillfredsställelse.

Förbundet har härunder hållit sin fana högt, och hvad som har vunnits, har vunnits öppet och ärligt.

Vårt arbetes resultat kan inte i allt omnämnas i särskilda moment eller fixa siffror, ty det är endast i få undantag af sådan beskaffenhet, att det på detta sätt låter sig mätas. Förbundets hufvudsyften äro att verka samlade och forstrande, att väcka kärlek och intresse för yrket samt mana till sträfvan att förkofra sig inom detsamma,

Till de brandmän som gilla dessa grundlinier säga vi ett hjärtligt välkomna till förbundet, och det skall bli oss kärt, att tillsammans med eder söka förverkliga våra programpunkter, till förbundets, till brandväsendets och till landets bästa.

ORDFÖRANDEN.

Vår sammanslutning.

Huru gammal idén om sammanslutning i föreningar är, vet jag ej, men att den räknar sina anor rätt långt tillbaka är jag övertygad om. Ett faktum är ju dock, att vår sammanslutning i år kan lira minnet af sin femåriga tillvaro. Ännu finns det inom styrelsen kvar af de personer, som första gången invaldes däri, och dessa ha troget stått på förbundets sida i allt. Honnör för dem! Af en eller annan orsak ha dock många utgått ur förbundet utaf de, som var med och bildade en s. k. »kärna», när starten skedde. Dock hoppas jag, att vi innan årets slut få nöjet att se dessa åter ibland oss.

Det är ju så, att inom alla föreningar och sammanslutningar blifver alltid meningarna delade om saker och ting, men termen lyder: »majoriteten segrar».

Kunna vi blott lära oss, att lugnt och sakrikt afhandla ett ämne eller en fråga, utan något som helst småsinne, så är jag förvissad om, att förbundet går en ljus framtid tillmötes.

Vi ha ju våra stadgar att följa, låtom oss då försöka göra det! Vi få ej endast se vår nästas fel och små förtjänster, utan vi skola alla tänka på att göra något själfliva.

Jag har vid årsmötena alltid iakttagit, att intresset för vår sak och för vårt arbete varit

Henrikssons prisbelönta Benzinmotorsprutor

försäljas genom

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSAFFÄREN

E. BERGSTRÖM & C:o. STOCKHOLM K.

Telegramadress: "Ideal".

Rikstelefon 2258.

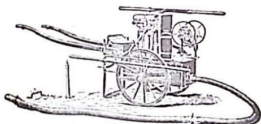
Svenska Brandsläckningsapparaterna RAPID & PUMP-RAPID

försäljas genom

HUGO KNOCHENHAUER, Stockholm.

Telegramadress: Knochenhauer.

Rikstelefon Ö. 320.

HENRIKSSONS prisbelönta Handkraftsprutor

försäljas genom

Hrr. Järn- & Redskapshandlare
samt i partil från fabriken.

Telegraf-adr:
Sprutholaget

A.-B. S. HENRIKSSONS Sprutfabrik,
och Mekaniska Verkstad. **STOCKHOLM Sö.**

Rikstelef.
6 053.

stort, och detta är ju godt och väl. Men mellan årsmötena skola vi också försöka att göra något.

Vi ha t. ex. vårt tidningsorgan att omhulda. I det fallet, bästa kolleger, svika vi ofantligt mycket och resultatet kommer förr eller senare att visa sig.

Jag är förvissad om, att inom våra led finnes det många idé- och initiativrika personer som skulle kunna göra mycket, om blott de hade intresse.

Vår stipendiefond behöver också understöd, och jag hoppas, att resultatet af de fäster som kommer att hållas landet rundt till förmån för densamma skall tillförsäkra fonden ett godt handtag.

Arbeta vi så kraftigt och målmedvetet inom egna led, skall förvisso vårt förbund också af den stora allmänheten blifva känt och erkänt. Jag hoppas att vårt arbete skall gå därefter, att »systemet» inom Sveriges brandkärer skall blifva sådant, att det finnes utsikter för den lägsta brandmannen, såvidt han har förutsättning där för, att arbeta sig upp till högre befattning. Bland våra brandchefer finnes nog en del, som i allt delar och gillar dessa våra sträfvanden, och de, som ej nu göra det, tänker jag äfven, i en framtid

skola förstå saken rätt. En sak, som jag vill lägga alla på hjärtat, är: Arbeta på att vinna de brandmän för förbundet, hvilka ännu ej tillhöra det! Må vi därför alla taga som vårt måtto: Svenska Brandmannaförbundets framgång!

Larm.

En fråga samt en maning till utom förbundet stående kamrater.

Hvarför anslutningen till Svenska Brandmannaförbundet blifvit mindre än hvad man borde ha väntat, är en fråga som vi — Lysekils brandmän — ofta gjort oss. För vår del kände vi det som en bjudande plikt — trots att vi alla, med ett undantag, blott inneha brandtjänsten som bisyssla — att begära inträde i förbundet och på så sätt göra hvad vi kunna för detsamma. Vi ansågo nämligen detta vara alla brandmäns solklara skyldighet.

Så gott först som sist kan sägas att vi endast mått bra af detta vårt beslut. Genom

förbundets tidning, som numera tillställs samtliga förbundsmedlemmar en gång hvarje månad blifva vi underkunniga om det viktigaste af hvad som inträffat på brandtjänstens område under månaden, anmärkningsvärda eldsvådor såväl här som i utlandet, värdefulla och upplysande artiklar m. m., m. m. Vidare representerar hvarje år vår förening med ombud vid förbundsmötena. Vid dessa, som hålles alternerande på olika platser, är det ju brukligt att någon brandattiraljuppvissning förekommer. Dessutom utställs ofta vid dessa tillfällen ny och modern material. Vårt ombud får på så sätt (förutom mötesförhandlingarne) taga del af de olika brandredskapen och se huru dessa handhaivas för att sedan i sin tur meddela de rön som gjorts till oss. Äfven på annat sätt har det visat sig att vår anslutning till förbundet varit till gagn (vill bara nämna aflöningsstatistiken) och det förefaller oss i hög grad egendomligt att icke brandmännen vid alla Sveriges brandkårer följt vårt exempel och inträde i Svenska Brandmannaförbundet. Fem år har ju gått sedan förbundet bildades och den stora anslutningen borde ha skett för länge sedan.

Hvad väntar våra utom förbundet stående kamrater egentligen på? Icke kan väl den moderata årsafgiften afskräcka någon? Enigheten inom förbundet har ständigt varit obruten och några strider att tala om har icke förekommit. Förbundsledningen, som med någon mindre förändring, setat kvar från bildandet, har fått de bästa vitsord för initiativ och duglighet. Flera goda uppslag har inom förbundet framkommit, som äfven förts till en tillfredsställande lösning. Naturligtvis finnes det brister — hvar finnas icke sådana förrästen — men om en mera allmän samling inom vårt förbund inträdde skulle dessa mer och mer botas; resurserna blefve större och arbetet för och genom oss alla skulle gifva mera.

Vi uppmana således våra yrkeskamrater i norr, öster och söder, som icke ännu anslutit sig till vårt förbund att göra detta. Här i begripes också de kamrater och föreningar, som någon tid varit med men utgått. Man borde verkligen fråga sig huru sådant kan inträffa? Är sådant tillvägagångssätt korrekt? Kallas detta att visa solidaritet?

När vi härute i hafsbandet fattade vårt beslut om inträde i förbundet för några år sedan, gjorde vi det med förväntan att detta skulle väcka stimulerande och uppmuntrande på andra att göra likadant. Vi ansågo också det vara alla brandmäns moraliska skyldighet att tillhöra förbundet.

Och så göra vi ännu. Vi uppmana änyo en gång alla yrkesbröder och föreningar, som

stå utanför att fullgöra sin plikt mot sig själfva och oss alla. Anslut Eder till Svenska Brandmannaförbundet!

Lysekils Brandkårsförening.

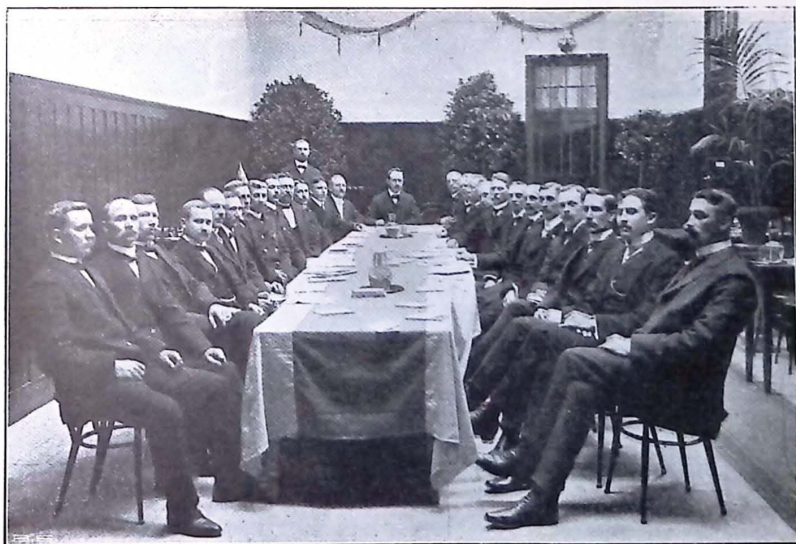

En återblick.

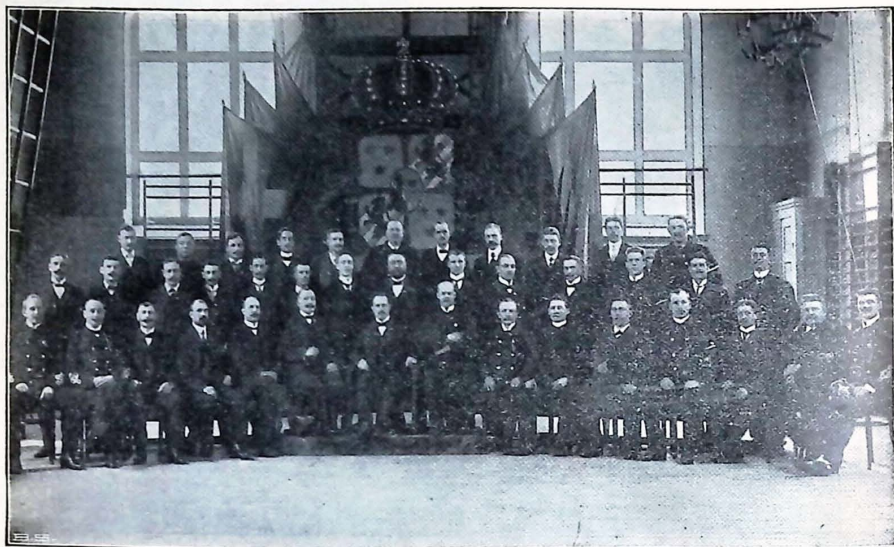
Svenska brandmannaförbundet har nu haft sin tillvaro i fem år och torde därför en liten återblick på hvad detsamma under denna tid utträtt måhända vara på sin plats. Om man inte direkt kan påvisa några större reformer och förbättringar inom brandväsendet i landet, hvartill Brandmannaförbundet gifvit upphovet, så kan man åtminstone påstå, att sammanslutningen verkat väckande öfver hela linien, bringat brandmännen till att söka höja sin ställning i samhället, förkofra sig i sitt yrke och hålla detta högt samt fästat allmänhetens uppmärksamhet på nödvändigheten af ett ordnat brandskydd. Detta är ju ensamt för sig ett stort steg framåt, ty före organisationens tillkomst arbetade hvar och en för sig — de som gjorde någonting — utan någon enhetlighet eller sammanhållning. Själva sammanslutningen har därför helt säkert i och för sig varit till gagn, när mera eggelse och enhetlighet uppnåtts i arbetet, och tillfälle gifvits för brandmännen att få framlägga sina förslag och yttra sig i frågor rörande gemensamma angelägenheter. De olika årsmötenas hållande, än vid den ena och än vid den andra brandkåren, har också för dem som varit i tillfälle att få deltaga, varit af mycket lärorik beskaffenhet och i viss mån varit riktiga studieresor för de vid ett inbundet leverne vara brandmännen. De ha nämligen vid dessa möten satts i tillfälle att få se andra brandstationer än sina egna, olika slags brandredskap och dyligt, hvilket allt varit till stort gagn för deras vidare utbildning. Vidare har vid mötena stiftats bekantskaper med brandmän från andra orter, hvilket äfven får tillmätas ett visst värde, när utbyte af tankar då växlats och samhörighetskänslan stärkts. En hel del frågor och förslag i gagnande syfte ha vid dessa möten framkommit. Några ha delvis vunnit sin lösning, då de andra ännu vänta på sådan. Så väcktes vid första årsmötet förslag om en facktidning sedan frågan redan vid mötet för förbundets bildande varit på tal. I och med denna tidnings startande har också en sådan kommit till stånd och borde, rätt omhuldad, gifvetvis utgöra den sammanhållande länken mellan brandmännen. Vidare har det bildats en stipendiekassa, ur hvilken förtjänta och kunskapssökande brandmän kunna söka och erhålla resestipendier. Denna kassa kommer att börja sin verksamhet under näskommende år. Frågan om enhetlighet i uniformeringen af

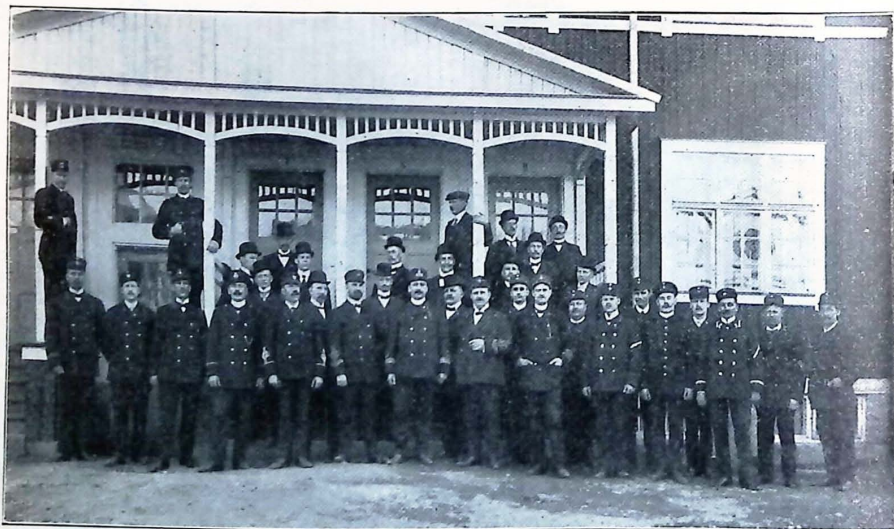
Förbundsmötet i Gefle. 1909.

Förbundsmötet i Norrköping 1910.

Förbundsmötet i Stockholm 1911.

Förbundsmötet i Falun 1912.

Förbundsmötet i Jönköping 1913.

brandmännen har rätt mycket varit föremål för diskussion och framställning har gjorts till brandchefsöreningen, som uppgjort och antagit förslag till brandkårsuniform, äfvensom å benämningarna för de olika funktionärerna i olika grader. Vid första årsmötet väcktes äfven ett förslag om att söka åstadkomma ett brandkårsmuseum. Ett sådant har också påbörjats genom insamlandet af diverse äldre och nyare museer beträffar, är lokalfrågan, enär det torde vara omöjligt att komma någon väg för än bättre lokal anskaffats. Vid andra årsmötet framkom frågan om samlandet af uppgifter rörande aflöningsförhållandena vid brandkårerna. Frågan löstes först på så sätt att framställning gjordes till brandchefsöreningen om intagande i årsberättelserna om löneförhållandena. Detta ledde endast delvis till resultat, hvarför brandmannaförbundet sedermera lät utgifva en, ehuru ofullständig, redogörelse öfver lönerna vid en del brandkårer. För att verka gagnande för förbundet tillsattes vid andra årsmötet ombud för de olika länen, men som denna institution visade sig vara till ringa nytta, blef den sedermera indragen. Beträffande brandmännens rätt till medlemsskap i »Pensionskassan för Sveriges städer» har brandmannaförbundet gjort erinringar, hvilka ledt till önskad resultat. Frågan om förbättrandet af brandväsendet på landsbygden har legat

förbundet varmt om hjärtat, och förslag till åtgärder i denna riktning har också framkommit. Resultatet har dock hittills endast blifvit tillsättande af i brandmannayrket förfarna män såsom brandkonsulenter, hvilka skulle vara att tillgå vid rådfrågningar m. m. En brandmästareskolas åstadkommande har också rätt mycket dryftats utan att den ännu hunnit lösas. Äfven utgifvandet af en handbok för brandmän har föreslagits. Bildandet af en änke- och pupilkassa för brandmännen har föreslagits och är frågan under vidare utredning hos förslagsställarne. Vid senaste årsmötet väcktes frågan om förslag af brandmannaförbundet om enhetlighet i tjänstgörings-, fritids-, aflönings- och pensionsförhållande vid brandkårerna. Ärendet är under utredning. Slutligen har förslag framkommit om skrifvelse till regeringen angående tillsättandet af en öfvervakande central myndighet öfver brandväsendet i riket.

Som synes af ofvanstående har brandmannaförbundet åtminstone försökt att gagna såväl sina medlemmars intressen som det yrke dessa utöfva och det land som är deras fosterland.

Sänd in meddelande till tidningen!

Några minnesord ur Svenska Brandmannaförbundets historia.

Tisdagen den 1 sept. 1908 samlades å huvudbrandstationen i Göteborg omkring ett tjugotal brandmän af olika grader och från olika platser i vårt land af Göteborgs Brandkårs-Kamratförening inbjudna, att såsom representanter för hemmararande kamrater dryfta önskvärdheten af och möjligheterna för en för hela landet gemensam sammanslutning af brandmän.

Mötet öppnades af öfverbrandmästaren Klaes L. Carlsson, Göteborg, ordf. i Göteborgs Brandkårs Kamratförening, och en af inbjudarna till denna allmänna sammankomst.

Sedan han i ett varmhjärtat införande hälsat kollegerna från när och fjärran välkomna till detta möte, som måhända skulle komma att utöfva ett nog så afsevärdt inflytande på den svenska brandmannens ställning o. förhållanden, erinrade han om de önskemål, som varit driftfjädern till detta första allmänna svenska brandmannamöte och uttalade sin och de öfriga inbjudarnes varmt kända tack till alla dem som hörsammat kallelsen, och visat så mycket intresse för den väckta frågan om en allmän förening för Sveriges brandmän.

I anslutning till hvad sålunda framhållits frambar inledaren det af Göteborgs Brandkårs Kamratförening väckta förslaget att bilda ett brandmannaförbund, omfattande brandmän af olika grader inom hela Sverige.

Af den därefter förda lifliga diskussionen beslöts enhälligt att bilda »Svenska Brandmannaförbundet».

Vi kunna nu i dessa dagar räkna fem år sedan förbundets bildande, en tidrymd, hvilken jämförd med tidens omätliga evighet är så obetydlig att den ej ens kan mätas, men, som dock för oss dödlige är en tidrymd på hvilken mycket kan förintas och mycket utvecklas.

Vårt förbund har under denna korta tid ej undgått att hafva den beröring af dessa års tillväxt och stadgnad, som det var ämnat, och har det därför med säkra och takfasta steg marscherat framåt på sin bana och därvid äfven iakttagit, att såväl mot- som framgångar följt i våra spår, visserligen ännu ej några stora segrar, men vunnen styrka och »fredliga» landvinningar äro värdefulla segrar nog, och utan dessa vore vår organisation ej mycket värd.

Vi ha under dessa år sett icke obetydliga frukter af vårt arbete; sålunda har bildats en stipendiefond, som från och med nästa år är i tillfälle att utdela stipendier till medlemmar inom förbundet. Detta, tack vare den stora offervilligheten från en del utaf brandförsäkringsbolagen.

Vidare äger förbundet numera sin egen tidskrift. Redan från början stod det klart för oss, att vi, spridda öfver ett vidsträckt land, för att kunna hålla tillsammans och med tillräcklig kraft »drifva fram» våra spörsmål behöfde ett eget tidsningsorgan.

Mötet i Gäfle 1909 beslöts också enhälligt att från och med 1910 utgifva en tidning för den svenska brandmannen, och den beredvillighet och offervillighet hvarmed den tidningen utgifvande andelsföreningen bildades och ekonomiskt sattes i tillfälle att efter helt kort tid börja sin mission visade då hvilket stort intresse företaget rönt och hvilka stora förväntningar man hade på egen tidning.

Äfven har förbundet erhållit erkännande från olika läger. Från högre orter har det börjat inses, att äfven brandmannen bör äga berättigade kraf för sin tillvaro. Detta är frukter som af oss ej böra föraktas, ty hvad en förening i första hand bör skaffa sig är erkännande af att arbetet går i rätta spår och ej gör några afvikelser, hvilka kunna hafva stora menliga inflytanden för hela organisationen.

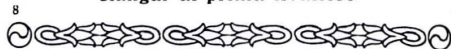
Vi ha ej så stora vyer för oss och kunna ej tänka oss att få några stora runor inristade på historiens minnestafva, men vi böra dock beflita oss om att denna Svenska Brandmannaförbundets fem-årsdag, må höra till de ljusaste minnen vi teckna i våra annaler och hoppas att när vi bakom oss se ytterligare fem år, framtiden för oss skall te sig ännu ljusare än hvad den i dag gör.

Av.

Jonsered's Fabrikers Aktiebolag GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar af sprutslangar af prima kvalitet.

Hedradt brandbefäl.

J. O. Attaque.

Vice brandchefen i Sundsvall, poliskommissarien J. O. Attaque, fylde den 9 dennes 50 år, af hvilken anledning till honom överlämnades ett minnesalbum från befäl och manskap vid Sundsvalls brandkår.

För sin humanitet och rättrådighet är hrr Attaque mycket afhållen inom kåren, hvarför kårens medlemmar på det lifligaste önska, att han ännu i många år med oförminskade krafter och hälsa måtte få kvarstå på sin post.

Ett exempel.

T. f. brandchefen i Karlstad, kapten Ågren, har efter verkställd besiktning af fängelsebyggnaden därstädes till k. bef. i Värmlands län ingifvit en anmärkningsvärd rapport angående fängelsets eldfarliga beskaffenhet.

Fängelsebyggnadens centrala del inrymmer celler i tre våningar jämte hallar och vindsvåning. Cellvåningarna stå i öppen förbindelse med hvarandra medelst ett galleri med träläktare och trappor af trä och celldörrarna samt golven i korridorerna och celler äro af trä. Byggnaden saknar dessutom åskledare. Belysningen sker med fotogenlampor, som äro upphängda i taket på märling — närmast lamporna dock järntråd. I den nedre cellvåningen bedrifves snickeri, därvid limkokning sker på fotogenkokare placerade i cellerna. Brand-

redskapen befinna sig i bristfälligt skick. Slangarna i andra och tredje våningen äro för korta, samtliga slangar otäta. Kapten Ågren nämner, att om fängelset skulle brandförsäkras inom tarifföreningens bolag, skulle detta draga en tilläggspremie af c:a 5 kr. pr mille. Med hänsyn till den fara att bli innebrända, för hvilka de i denna eldfarliga inrättning intagna äro utsatta, böra enligt rapporten sådana åtgärder vidtagas, att deras lif icke äfventyras genom en eventuell eldsvåda. Man bör kunna fordra, att eldsläckningsredskapen hållas brukbart i skick. Icke ens de af brandchefen vid förra årets besiktning anmärkta och i syneprotokollet upptagna bristfälligheterna å denna redskap hafva blifvit afhjälpta, oaktadt kostnaderna härför icke uppgingo till mera än några tiotal kronor. Brandchefens yrkande utmynnar i att nödiga åtgärder med största skyndsamhet måtte vidtagas.

Så långt dagspressens redogörelse för rapporten i fråga. Efter litet begrundande af de däri framlagda fakta framkommer af sig själf den frågan: Är detta exempel enastående? Nej, det är det nog tyvärr inte. Ty ser man efter litet närmare uti bygderna, så skall man helt säkert kunna leta upp flera motsvarigheter, om just inte bland fängelserna, så åtminstone inom andra inrättningar såsom fattighus och dylika.

Emellertid har kapten Ågrens rapport utan tvifvel varit till nytta, icke blott för Karlstads fängelse utan äfven annorstädes, ity den något öppnat ögonen på vederbörande, som trott det vara bra som det var. Rapporten betecknas också af tidningarna såsom »uppseende-väckande».

Något om Södertälje och dess brandkår.

Södertälje stad är belägen uti den del af Södermanland, som kallas Södertörn och hör till Stockholms län. Södertälje är en af Sveriges äldsta städer. Äldre historieskrifvare ange dess ålder vid sidan af Upsalas, Skaras m. fl. af våra äldsta städer. Namnet Telge bibehöll staden under hela medeltiden och ända fram i sjuttonde seklet, då detta förbyttes till Södertälje, till skillnad från det under Gustaf II Adolf anlagda Norrtälje.

Bland vittnesbörd om det anseende Södertälje stad i forna tider åtnjutit, kan anföras följande:

Kyrkomöten hafva hållits i Telge 1279 och 1380; herredagar, såsom det hette, sedan all-

Grupp af Södertälje brandkår.

härjartingen med den uräldsta folkriheten upphörde, hafva hällits härstädes ej mindre än tio gånger under medeltiden. Bland dessa herredagar märka vi flera särdeles viktiga, såsom år 1345, då Magnus Smek genom sin utfärdade »Telge stadga» närmare bestämde den af farfadren Magnus Ladulås utgifna förordningen om »Frälset» hvaruti stadgades att den, som ville ha sitt hemman »frälst» från skatt till kronan, skulle till rikets tjänst uppsätta en fullrustad häst och karl.

Vidare hölls i Tälge herredag 1381 då den så kallade »Värfrupenning» blef bestämd. Lika så år 1491 den herredag, då Riksföreståndaren Sten Sture den äldre, ville afsäga sig regerinen.

Södertälje skulle dock vid denna tidpunkt snart hafva räknat sin välmakts bästa dagar och sitt anseende såsom handelstad.

Redan från Stockholms första anläggning led staden betydligt afbräck uti sin handel, såsom faktori eller nederlagsort för de öfriga Mälarestäderna.

Till stadens vanmakt och förfall hafva äfven bidragit flera densamma öfvergående olyckor.

Redan 1390 blef den på Hättebrödernas plundringståg plundrad och lagd i aska. Detta skedde dock under dess välmaktsdagar, hvidan den ock snart reste sig ur askan.

Värre blefvo de ödeläggelser som drabbade staden i senare tider. År 1630 härjade

en stor eldsvåda och redan 20 år senare inträffade en ny sådan, som ödelade stadens bästa och nybyggda del med kyrkan, rådhuset, tull- och skolhuset.

1719 brändes och plundrades staden af ryssarne, den skada staden då led i brand och plundring beräknades till 103 tusen 170 daler.

Och slutligen 1769 öfvergick den uppväxande staden en ny dock endast partiell eldsvåda.

Sedermera var staden under många år befriad från större eldsolyckor.

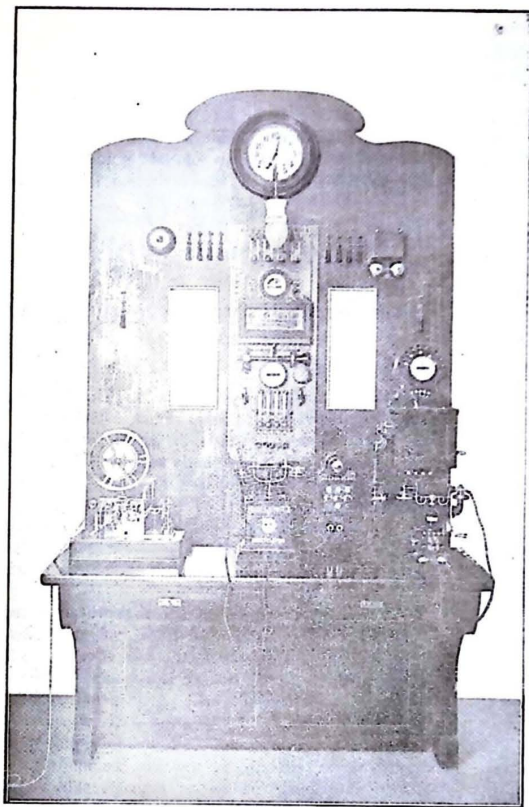
Kyrkan, som enligt en gammal uti kyrkan förvarad grafbok anger byggnadsåret vara omkring 1110, har utom vid de tillfällen, som förut nämnts, äfven i senare tid härjats af eld. Den 26 jan. 1881 nedbrann tornspiran jämte kyrkans tak.

Åtskilliga i närheten liggande byggnader blefvo äfven lågornas rof.

Elden har sålunda i alla tider varit en fiende som ett samhälle ständigt har måst varit beredd att skydda sig emot.

Att detta skydd mångenstädes blef ganska primitivt får man ej förväna sig öfver, när man ser, hvilka medel som stodo till buds.

Något ordnad brandväsen fanns ej i Södertälje förrän fram på 1800-talet. Behöfvet af någon organisation med eldsläckningsman- skap och reglementerad bevakning gjorde sig dock många gånger gällande.

Södertälje nya brandtelegraf.

Frågan om upprättande af fast brandkår började nu komma på dagordningen, men tog ingen fart förrän vattenledningen blef färdig år 1895, då frågan kom i ett nytt skede. Till något resultat kom man dock ej förrän 1900 då beslut fattades om uppsättandet af fast brandkår, bestående af: brandchef och vice brandchef (oaflönade), brandmästare och 30 brandsoldater (aflönade). En redskapskärra samt diverse eldsläckningsattiralj skulle inköpas. Brandtelegraf uppsattes. Svårigheter mötte dock redan från början att anskaffa fulltalig personal, så att brandkåren kom aldrig att bestå af mer än 8 man utom befäl. De öfriga 22 platserna fingo vara vakanta.

Manskapet aflönades med 50 kr. pr man och år samt 50 öre pr timma vid eldsvåda. Kåren alarmerades från polistationen medelst

Ett steg framåt togs när tornväktare och brandvakter tillsattes hvilka skulle tillse om eldfara förelåg och vid behof göra alarm medelst klämtning i kyrktornet samt att med trummor och diverse andra instrument väcka stadens borgare upp ur sin sömn.

Förutom brandvakten utgick vid vissa tillfällen äfven en så kallad stormvakt anskaffad af husägarna. När tornväktare och brandvaktstjänsterna inrättades i Södertälje har icke tillgängliga handlingar kunnat lämna någon upplysning om. De bibehölls dock längre här än i de flesta andra städer och afskaffades först i sept. 1903.

För utvisande af platsen för eldstället användes det om dagen en röd flagga och om natten en lyckta med rödt sken, hvilka anbraktes på kyrktornet i den riktning eldstället var beläget.

Den brandredskap hvilken nu (i midten af 1800-talet) stod till förfogande utgjordes af en s. k. stormpump samt några mindre handkraftsprutor, öskar, rullkar, vattentunnor samt öfriga smärre tillbehör. 1869 inköptes en större spruta, och år 1873 ett uppfodringsverk. Samtidigt tillsattes brandmästare och sprutmästare.

Reglemente för brandkåren utarbetades. Branchefen erhöll ett ökad arvode af 300 kr. En s. k. frivillig brandkår existerade äfven en tid, men upplöstes så småningom. Kåren öfverlämnade sin redskap till staden 1878, sedan underhandlingar därom förts en längre tid.

elektriska ringklockor uppsatta i respektiva bostäder och verkstäder.

Snart nog insågs att denna organisation af brandkåren ej fyllde de anspråk, som man numera började ställa på att välordnad brandväsen.

Redan året därpå beslutades omorganisation, denna gång efter det s. k. »Karlstads-systemet».

Två st. hästar skulle inköpas, redskapsvagn m. m. anskaffas.

Denna kår trädde i verksamhet den 1 april 1903. Härmed kan man säga att brandkårsfrågan, i stort sett, var lyckligt löst.

Att systemet med sammankopplingen af två så vidt skilda tjänster som polis- och brandtjänst visade sig sedermera olämpligt,

men förringas ingalunda betydelsen af det arbete, som den kombinerade kåren utfört.

Denna kår arbetade i sex år. Sedan togs ännu ett steg, en uteslutande för brandtjänst afsedd och öfvad kår uppsattes. Ångspruta samt ny mek. steg hade inköpts. All slang hade blifvit försedd med »Idealkopplingar» samt brandredskapen i öfrigt moderniserad. Beslutet om kårernas skiljande trädde i kraft den 1 okt. 1909, och därifrån daterar sig kårens senaste omorganisation. Den består af: brandchef (kommunalt förtroendeuppdrag) en brandmästare, en brandsergeant, en brandkorpral, samt 8 man. Dessutom en reservkår på 15 man, förlagda i kasern. Brandtelegrafens motagningsapparater skulle tills vidare vara placerade å polisstationen.

Detta visade sig dock af flera orsaker olämpligt. Ett rum å brandstationen har därför iordningställt till vakt- och telegrafrum. Brandtelegrafan är den af A.-B. L. M. Eriks-son & Co. i Stockholm, och konstruerad med tillämpning af visare- och klaffsystem samt kontrollapparat. Vi se alltså af det föregående, att det är hufvudsakligen under det sista årtiondet, som Södertälje brandväsen har utvecklats till sådan betydelse, att det nu kan ställas i jämbredd med hvilken annan småstads som helst. Ännu är det dock många frågor, som vänta på sin lösning såsom ny station, anskaffande af automobilfordon m. m.

Men med det förstående som stadsfullmäktige i Södertälje alltid visat för brandkårens kraf, tro vi, att dessa frågor ej länge skola behöfva vänta på sin lösning. Man har nu tillfullo insett den betydelse brandkåren har, och att staden utan densamma ständigt skulle vara i fara att ödeläggas af elden. Därför må vi hoppas, att brandkåren må nå en sådan utveckling, att denna fara ej längre må förefinnas.

Ordet fritt.

Till

Redaktionen af Svensk Brandkårs-Tidning,
Göteborg.

Ombedes intaga följande:

Brandmannen J. W. Lampell, som sedan 1895 haft anställning vid Sundsvalls brandkår, dels som extra dels som icke kasernerad, och de senare 5 åren såsom kasernerad brandman, erhöll den 8 dennes på egen begäran afsked från denna befattning. För välförhållande i tjänsten under den tid han tillhört kåren fick han vid sitt afsked sig af

stadsfullmäktige tillerkänd en gratifikation af 100 kronor.

Då hrr Lampell nu sagt farväl åt brandtjänsten och då han så hastigt flyttadt från orten, vilja vi genom denna tidning säga honom ett kamratligt tack för de år som svunnit, och önska honom framgång i kommande företag. Vi hoppas att han äfven hidanefter genom att studera vår tidning skall ha oss och vårt arbete i friskt minne.

f. d. Kamrater.

Anmärkningsvärda eldsvådor.

Guldsmedshyttan.

Från Guldsmedshytte bruk ingick till Örebro brandkår den 25 aug. begäran om eldsläckninghjälp. Eld hade nämligen tillföljt af åkslag utbrutit i ett större kollhus med ineliggande träkol. Tj. f. Brandchefen Löjtnant Bergkvist jämte två man afreste medtagande ångspruta (Ludvigsgberg n:o 5).

Vid framkomsten befanns kolluset totalt nedbrunnet, så att endast tre större kohlögar kvarlägo, utgörande en glödande massa och spridande omkring sig en intensiv värmeutstrålning.

På grund af denna kunde ångsprutan ej transporterats på den i närheten af högarne gående vägen, utan måste transporten ske öfver ett störe moras, hvilket gjorde, att nedforslandet af sprutan till sjön var förenadt med hårdt arbete och stor risk.

Sedan sprutan kommit på behörig plats, utlades genast två ledningar, den ena framme vid eldhärden förgrenad, och elden angreps sålunda med tre ledningar från sjösidan. Bruket's egna tre ledningar, två från en maskinpump och en från handkraftspruta, attackerades från med tillhjälp af den från Grängsberg kl. 12,30 anlända ångsprutan.

Anfallet koncentrerades på de två bredvid maskinhuset liggande kohlögarne af hvilka den mittersta af de tre antända högarne kl. 3,30 e. m. samma dag var på ytan släckt, afkyld och »toppad», hvarför order gafs om lämpning, hvilken dock försent påbörjades.

En stund därefter var den första högen till omkring $\frac{3}{4}$ -delar på ytan afkyld. Ledningen från Grängsbergsprutan erhöll sedan order om att börja anfallen åt landsidan på den tredje högen med hvilken lämpning först den 29 kunde påbörjas. Den 28 flammade åter de båda först afsläckta högarne upp på grund af den starka storm som då var rådaude, hvilket gifvetsvis ej hade inträffat om lämpningen påbörjats genast när order därom gafs.

Själva släckningen bedrefs sålunda: En yta i form af en sektor afkyldes hvarefter högen med

tillhjälp af diverse redskap sökte ännas och hålg-heten i högens sider gjordes till bättre inlopp för vattnet.

Därvid förmärktes ofta, på grund af den starka gasutvecklingen inuti högen kraftiga explosioner.

Då högsta höjden var nådd toppades högen och vatten tillfördes såmedelst uppifrån.

På detta sätt afkyldes högarna hvarstere lämpningen borde hafva vidtagits enligt gifven order men blef detta gjort först med den tredje högen.

Vid dagliga tillfällen lär man sig att uppskatta värdet af arbetsvilligt folk ty lider man brist på sådant försvarar det i hög grad arbetet.

— — — — re.

Linköping.

Vid half 9-tiden på morgonen den 4 juni utbröt här i staden en eldsvåda, som blott genom samverkan af en rad lyckliga omständigheter och brandkårens förtjänstfulla ingripande begränsades till det relativt ringa omfång olyckan nu fick.

Kl. 8,39 anmälde nämligen per telefon till brandstationen, att eld utbrutit i stadens kanske eldfarligaste inrättning: vaddfabriken i nr 58 S:t Lars kvarter (f. d. »Vennerska trädgården vid Snickaregatan»). Efter ett par minuter var brandkåren med redskapsvagn och mekanisk stegvagn på platsen och började utläggning af slangar från närmaste brandpost. Brandchefen fann vid sin ankomst samtidigt med sista vagnen, att elden redan hunnit gripa omkring sig i såväl nedre våningen som hela vindsvåningen. Han beordrade därför omedelbart ut ångsprutan och anbefalde alarmering af tre af reservkårens afdelningar.

Eldsvådan såg i hörjan ganska hotande ut. Större delen af det 30 meter långa trähuset äfvensom de däri upplagda stora bomullslagren brunno med god fart, och fasta brandkåren, som samtidigt från tre olika sidor (med tre slangledningningar) angrep elden, kunde endast med svårighet hindra dess utbredning. — Särskildt gälde det att skydda ett större bomullsupplag i en angränsande estradbyggnad och att hindra elden att kasta sig öfver ett i vindriktningen på 6—8 m:s afstånd befintligt boningshus. Först sedan kl. 9,05 f. m. ångsprutan placerats vid Stängån, i Kungsgatans förlängning och kommit i gång samt reservkåren utlagt tre nya slangledningningar, började brandkåren kunna tränga in på eldhårdarna genom dörrar och fönster samt genom på taket upptagna hål.

Omkring kl. half 10 kunde elden anses begränsad. Eftersläkning fortgick med hela den inkallade personalen till närmare half 11 f. m. och med några man till frammet kl. 2. e. m.

Det synes, som om elden uppkommit i en i husets östra del uppställt maskin. Den spred sig emellertid med sådan fart, att den med maskinernas skötsel sysselsatta personalen knappt hann rädda

sig ut. Oaktadt brandkåren så godt som genast alarmerades per telefon, så hade, som ofvan nämnts, elden vid dess framkomst hunnit sprida sig till större delen af huset.

Under släckningsarbetet skadades brand- och poliskonstapel nr 15 Kleist af ett yxhugg i benet, så att han för en tid framåt är otjänstbar. Tillstådeskommande personer lämnade brandkåren vid behof en hjälpsam hand.

Om sålunda i detta fall brandkårens ansträngningar att släcka elden, innan taket ramlade in, lyckades, så berodde det till stor del af en mängd samverkande gynsamma förhållanden. Sådana voro brandstationens närhet till eldstället, tid på dagen, då stor del af personalen är tillgänglig, vattenledningens i denna del af staden synnerligen goda tryck, äns närhet, hvarigenom långa slangledningningar från ångsprutan ej erfordrades, husets ringa höjd, hvarigenom det kunde angripas från marken och husets fria läge, hvarigenom elden samtidigt kunde angripas från flera sidor.

Ett liknande tillbud under ogynsamma förhållanden hade med brandkårens nuvarande resurser kunnat få olycksdiga verkningar.

Så långt brandbefällets relation af eldsvådan, att faran för eldens spridning till kringliggande byggnader varit öfverhängande är påtagligt. Den brunna byggnaden, som endast af en brandmur skiljes från Frälsningsarméns hus, blef så illa åtgången, att, fastän hvarken ytterväggar eller tak rasat, den dock företer det sorgligaste utseende och torde knappast kunna repareras. I våningen en trappa upp inrymdes en lokal för lager samt limning af vadd. Sådant fanns för tillfället i stora mängder, i bottenvåningen funnos kontor, skräddareverkstad samt lokal för karding och rensning af bomull. Det var i det sistnämnda rummet som elden utpök. Man kan ej med visshet säga huru därvid tillgick. Enligt en trovärdig version skulle någon sten eller dylikt kommit in i den här uppställda rensningsmaskinen och orsakat en gnista, hvilket antänd den sträng af bomull, som löper ut från maskinen. I samma rum låg en stor hög af vadd, som naturligtvis lämnade ett oerhördt eldfångt bränsle. Från rensningsrummet löpte en lufttrumma upp till frontespisvåningen, hvilket tillräckligt förklarar, att brandkåren trots omedelbar alarmering och snabb utrykning, vid sin ankomst från elden så utbredd. Därtill medverkade och de stora lager — omkring 7,000 kg., värderade till 7,000 kr. — af såväl bearbetad som rå vara, hvilka funnos i båda våningarna. Dessa lager förstördes totalt af eld och vatten. Detsamma blef förhållandet med alla maskinerna: 3 kard-, 2 rensnings-, 1 slip- och 1 trillmaskin samt en på öfra boten förvarad nästan färdigbyggd lim-maskin. Lager och maskiner voro försäkrade i »Thor» för sammanlagt 18,000 kr. Inneliggande förrad af filter, tyger, färdigsydda kläder samt kontorsböcker räddades.

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSAFFÄREN Stockholm
E. Bergström & Co.
 Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Gøtø 1901. Statsdiplom Berlin 1901. Specialaffär för **Brandmateriel**

Den brunna byggnaden, som var försäkrad i Städernas allm. brandstodsbolag för 8,000 kr., var en gammal träkäk.

(Ur Östgöta Korresp.)

Newyork.

I en klädesfabrik i Binghamton nära Newyork inträffade för en tid sedan en eldsvåda där enligt hvad man konstaterat ej mindre än 60 personer omkommit. Och ändå saknas ett stort antal arbeters och 12 ha lifsfarligt skadats.

Branden uppstod genom att en tändsticka kastats bland en massa affall. Elden utbröt under stora hufvudtrappan och på några sekunder stodo trappan, korridorer och arbetslokaler, där bomulls-trassel och andra lättantända ämnen förvarades, i ljusan låga.

Bland de 125 arbeterskorna uppstod en fruktansvärd panik. Hela det inre af byggnaden liknade ett eldhaf. Då det var omöjligt att komma ut i det fria utför trapporna, voro inom kort brandkårens räddningstegar fullastade. En del flickor hoppade ut genom fönstren i fjärde våningen, andra brändes till döds hopvis på trappstegen.

Vid eldens utbrott var brandkåren upptagen på ett annat ställe. På 20 minuters tid var hela huset en askhög. Brandsignalen i byggnaden fungerade i rätt tid, men beaktades ej af arbeterskorna, då de trodde att brandkåren hade öfning, hvilket hvarit fallet flera gånger under den förlutna veckan, och först då lokalerna började fyllas af rök, förstod man farans vidd.

Den värsta paniken uppstod vid trappnedgången. Här hopades högar af lik, som hindrade de bakomvarande att komma fram. En hel mängd nedtrampades. En del skyndade tillbaka till arbetslokalerna, där de mötte nya skaror som ville fram, hvarvid en förtvifad kamp uppstod.

Slatligen förstodo de öfverlevande att en flykt genom trappan var omöjlig. Det var då som flera flickor besinningslöst hoppade ut genom fönstret utan att ge tecken åt brandkåren, så att den ej hann breda ut sina räddningssegel. Sju flickor störtade på hufvudet ned och fingro hufvudskålen krossad. Andra hoppade ned i en förbiflytande flod och synas alla ha blifvit räddade.

På gatan utspelades en formlig batalj mellan brandsoldaterna, polisen och arbetarne, som försökte att tränga in i den brinnande fabriken och rädda arbeterskorna.

Notiser.

Inrikes.

Södertälje brandkår har under år 1912 varit alarmerad 18 gånger, däraf för eldsvåda 6 gånger, skogseld 1 gång, eld i sopupplag 3 gånger, skorstenseld 5 gånger, kontakt å ledningar 2 gånger och inspektion 1 gång.

Eldsläckningsvätska. En effektiv eldsläckningsvätska erhålles, om man i vatten upplöser 60% stensalt, 30% alun och 10% soda. Alun måste användas i pulveriserad form. Detta ämne bildar, användt vid brandtillfällen, svafvelsyreånga och åstadkommer sålunda ett osmältbart öfverdrag öfver det brinnande föremålet. Enahanda verkan har äfven svafvelsyrad amoniak. Det voro skäl att på eldarliga ställen alltid hafva en dylik blandning till hands.

Rerré.

Efterspelet till brandöfningen i Sveg. Vid Svegsmons municipalstämma den 29 juni behandlades det bordlagda ersättningskravet från den vid brandöfningen den 21 nov. 1912 skadade handelsbiträdet Gösta Eriksson. Den komité som vid en föregående stämma fick i uppdrag utreda frågan framhöll att oförsiktighet både från ledningens och manskapets sida ådagalagts vid tillfället. Komitén ansåg att samhället juridiskt sett ej är ersättningskyldigt, äfven däremot bjuder moralen att något måste göras, och hade komitén därför tänkt sig en summa af 500 kronor till förtur erhålla medel 532 kr. Stämman beslöt erbjuda Eriksson nämnda summa, därest personlig uppgörelse kunde ske. Den nuvarande branchefen föreslog en summa af 1,200 kr. utöfver hvad som förut erhållits, detta för att visa de i brandkåren arbetande att samhället står bakom i händelse af invaliditet.

Utrikes.

Abo frivilliga brandkår har med anledning af sin 75-åriga verksamhet utgifvit en minneskrift på öfver 200 sidor. Ur den intressanta boken må särskildt framhållas redogörelser öfver alla de eldsvådor af betydelse under dessa 75 år, hvari frivilliga brandkåren deltagit. Dessa hafva skildrats på ett utmärkt sätt af Länsarkivarien Ed. Wahlsten. Arbetet är försedt med en mängd illustrationer öfver donatorer, befäls personer, brandredskap m. m.

Annonsera

i Svensk Brandkårs-Tidning.